

Retfærdighed og Jubelåret

af Dennis Speed (EIRNS) – 2. januar 2025

Under nytårsdagens dialog, »2025: Atomar undergang eller nyt paradigme«, som Schiller Instituttets grundlægger Helga Zepp-LaRouche holdt med et tysk publikum, fik hun selskab af Ray McGovern, tidligere CIA-analytiker og medstifter af Veteran Intelligence Professionals for Sanity (VIPS). Mod slutningen af denne brede diskussion, under en drøftelse af nomineringen af Tulsi Gabbard som den potentielle Trump-administrations direktør for den nationale efterretningstjeneste, blev spørgsmålet om en påtrængende afsløring af den stadig undertrykte sandhed om sager lige fra mordet på præsident John F. Kennedy og præsidentkandidat Robert Kennedy til de virkelige agenter bag ødelæggelsen af Nord Stream 2-rørledningen diskuteret.

En deltager spurgte: »Kan frifindelsen af Lyndon LaRouche bringe krigstrommerne til tavshed?« For dem, der ikke ved det, har økonomen, statsmanden og den ottedobbelte amerikanske præsidentkandidat Lyndon H. LaRouche fra årene før sin første valgkampagne i 1976 til sin død i 2019 været mål for et ulovligt og kriminelt angreb fra flere agenturer i den britiske og amerikanske regering. Dette blev intensiveret efter hans vellykkede organisering af den politik, som præsident Ronald Reagan bekendtgjorde den 23. marts 1983 som det Strategiske Forsvarsinitiativ (SDI), formuleret for, med den tidligere præsident Reagans ord, at »gøre atomvåben impotente og forældede.«

LaRouche blev i sidste ende fængslet for denne politik gennem juridisk »lynjustits«, som USA's tidligere justitsminister Ramsey Clark i et brev den 26. april 1995 til daværende justitsminister Janet Reno karakteriserede som »en bredere vifte af bevidst og systematisk embeds- og magtmisbrug over en længere periode i et forsøg på at ødelægge en politisk

bevægelse og leder, end nogen anden føderal retsforfølgelse i min tid eller så vidt jeg har kendskab til.« På trods af at, som Clark sagde: »Tre domstole har nu fordømt ministeriets adfærd i denne retsforfølgelseskampagne. Resultatet har været et tragisk justitsmord, som på nuværende tidspunkt kun kan rettes op ved en objektiv gennemgang og modig handling fra Justitsministeriets side,« skete der aldrig en sådan korrigerende handling. Det var denne lynjustits mod LaRouche, der gik forud for Russiagate, og som efter LaRouche-sagen er den største løgn i USA's historie – en løgn, der endnu kan kaste verden ud i atomkrig. Dette bør afsløres for det amerikanske folk.

At sætte samvittighedsfanger fri og sætte sindet fri hos de borgere i den transatlantiske verden, der er fængslet af løgnene fra det, Winston Churchill kaldte »sindets imperium«, er den nødvendige opfattelse af retfærdighed, der må gennemsyre ideen om jubilæumsåret. Vi er netop trådt ind i det i dag, og det er ikke for tidligt. Efter at pave Frans havde åbnet det kristne jubelår 2025 med det traditionelle »bank på døren« i Peterskirken i Rom før jubelåret – som et symbol på »at gå gennem kristendommens dør til en ny tid« – besøgte han tre andre basilikaer og derefter kapellet i Roms Rebibbia New Complex-fængsel, hvor han også åbnede døren og »inviterede alle fanger til at se på fremtiden med håb og en fornyet følelse af tillid«. Det er aldrig sket før i ceremoniens hundredårige historie.

Pavens seneste udtalelser er blevet udsat for særlig hård kritik fra Conference of Presidents of Major American Jewish Organizations: »Vi værdsætter og deler Deres bekymring for uskyldige civiles lidelser og Deres ønske om at sprede fred og medfølelse i hele verden. Men udtalelser De har fremsat, som: 'I går blev børn bombet. Det er grusomhed, det er ikke krig', tjener kun til at fordreje Israels legitime militære kampagne og give næring til antisemitisme og uretfærdige angreb på den jødiske stat.« Men paven havde blot sagt sandheden. »Og med

smerte tænker jeg på Gaza, på så megen grusomhed, på børnene, der bliver beskudt med maskingeværer, på bombardementerne af skoler og hospitaler. Hvilken grusomhed!« sagde Frans ved sin søndagsmesse den 22. december.

For dem, der vil forstå den sande mening med jubilæet – ligesom med den sande mening, ja, med julen – anbefales Beethovens opera *Fidelio*, især i disse første dage af det, der skal være et nyt år for menneskeheden. Med ordene fra operaens fælles helt, den politiske fange Florestan, i hans store arie; »Jeg vovede at sige sandheden, og lænker var min belønning ... Jeg led med glæde al smerte/ endda hvis det betød en elendig afslutning på min vej. Villigt bærer jeg mine pinsler ... jeg har gjort min pligt.«

Uretfærdig fængsling, eller truslen om det, hvad enten det er for at forhindre læger og medicinsk personale i at redde liv i Gaza; eller for at forhindre samvittighedsfulde mænd og kvinder i forskellige nationer i at tænke, sige, skrive og handle på det, de tror på; eller for at forhindre kandidater som Lyndon LaRouche, den mest vedholdende præsidentkandidat i amerikansk historie, i at ændre USA's retning, kan besejres, kan omstødes af den sande opfattelse af jubilæet. I den hebraiske tradition med sabbatår, hvor hvert syvende år efterfølges af jubelår, er jubelåret det 50. år i slutningen af syv gange syv cyklusser. Slaver og fanger skulle sættes fri, jord skulle gives tilbage, og gæld skulle eftergives.

Jubelåret fandtes også i lovene fra Solon af Athen, en af Grækenlands største digtere, som i 595 f.v.t., foruden ovenstående, erklærede, at

»Dette befaler min sjæl mig at lære athenerne:

En dårlig forfatning bringer borgerlig uro,

Men en god bringer orden og sammenhæng,

Når den lægger lænker om forkerte handlinger.

Den udjævner det ujævne; den kontrollerer grådighed, dæmper
hybris,

Og visner frugterne af hensynsløse impulser.

Den retter op på skæve domme og gør dem lige,

Blødgør arrogante handlinger, standser oprørske handlinger,

Og gør en ende på galden fra alvorlige stridigheder. Og
således under den,

bliver alt for menneskeheden helt og klogt.«

Solon mente hverken mere eller mindre end retfærdighed. »Jeg
har givet folket den ære, som er tilstrækkelig, uden at tage
eller give dem mere.□For dem, der havde magt og var rige, var
det vigtigt for mig, at de ikke led overlast. Således stod jeg
og holdt mit stærke skjold over begge, og jeg tillod ikke
nogen af siderne at sejre over retfærdigheden.«

I vores nuværende tilfælde vil det kræve, hvad Helga Zepp-
LaRouche har kaldt en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur,
hvis et jubilæum virkelig skal sejre. Det er en kompleks, men
fuldt forståelig idé. Det kræver mere end slogans om at
»omfordele rigdom« eller »slippe af med den store regering«. Et
eksempel: Som Alexander Hamilton insisterede på, må staten
ikke vilkårligt afvise statsgæld, og det gælder endog, hvis
gælden er uretfærdigt pålagt. Derfor insisterede Hamilton på,
at de tidligere kolonier, som udgjorde det nye USA, ikke kunne
bruge den undskyldning, at de ikke længere var kolonier, til
at slippe for deres gæld. Den nye nation overtog gælden. Der
var således en ny, suveræn, national og ikke-imperialistisk
arkitektur, som var uafhængig af det Britiske Imperium.

Men hvad skal der så gøres ved den absurde og ubetalelige
gæld, som City of Londons »Casino Royale« nu har pålagt
nationerne i den Globale Majoritet? En ny finansiel arkitektur
for alle verdens nationer, baseret på reel fysisk økonomisk

produktion, må erstatte den gamle, bedrageriske arkitektur. Billiarder af dollars i derivatgæld må afvises af systemet som helhed. Den kan ikke betales. Den skal ikke betales, ellers ville menneskeheden ophøre med at eksistere. Derfor må vi af hensyn til vores fælles sikkerhed og gavn udråbe jubelåret.

Dette er studiet – ikke studiet af krig – som verden må gå ind i. Ukraine, Sydvestasien, de mange NATO-orkestrerede befolkningskrige i Afrika og andre steder må stoppe, og en ny Westfalsk Fred må træde i kraft. Det ville være et sandt nytår for menneskeheden, en menneskehed, som ville have vist, at den har den moralske egnethed til at overleve. Det er et jubelår.

Foto: Solon of Athens. Credit: Library of Congress